

Г-нь Петровъ. А на тебе, Боянчо, на — часовникъ, носи го и споминай вуйча си.

Боянчо (*съ юлѣма радость ѡблѹва рѣка и взема часовника*). Ахъ, истински часовникъ! трака! скѣпий ми вуйчо! (*скача изъ стаята, а Тодорка ѡблѹва куклата*).

Мара. (*плеснова още единъжъ съ ржикъ*). Ахъ, добъръ вуйчо! Колко подаръци! [*излиза*].

ЯВЛЕНИЕ X.

Г-нь Петровъ, Г-жа Николова, Тодорка Боянчо и Лазаръ.

Г-жа Николова (*води за ржка Лазара; той срамежливо се дръпа и не смѣе да поледне вуйча си*). Защо днесъ тѣй Лазарчо? Ти не бѣше яко отъ срамежливитѣ; вижъ, този е вуйчо ти.

Г-нь Петровъ. Ела, сега, гълѣбче; азъ забравихъ старитѣ работи: днесъ за менъ е веселье день, та и тебе не желяж да огорчавамъ; на — вземи обѣщаната пушка. Вземи де.

Лазаръ (*поледва недоотрчиво вуйча си, потръперва и съ сълзи на очи се хвърля и прѣвръща вуйча си*). Вуйчо, милий ми, скѣпий ми, прости ме, азъ съмъ много виноватъ . . . азъ съмъ лошо, умразно момче, вий сте добъръ . . . Азъ и мама и Тодорка ускърбявамъ . . . азъ . . . азъ . . . азъ съмъ нищо . . .

Г-нь Петровъ [*потупва Лазара по рамото*]. Хайде . . . хайде . . . азъ казахъ, че забравихъ старото . . . Виждамъ, че и тебѣ е мжно . . . прощавамъ ти отъ сърдце — на, вземи си пушката.

Лазаръ [*прѣвръща вуйча си за шията*]. Не, не, молък ви, не . . . не трѣбва . . . когато станъ добъръ . . . когато ме обикнете . . . азъ ще се поправя . . . вий сте добъръ . . . азъ . . . азъ . . . [*задаважъ се съ сълзи*].